

РЕЙ БРЕДЪРИ КОСМОНАВТ

Превод от английски: [Неизвестен], —

chitanka.info

Над тъмните коси на мама кръжеше рояк електрически светулки. Тя стоеше на вратата на своята спалня и ме изпровождаше с поглед. В хола цареше тишина.

— Нали ще ми помогнеш да го задържим тоя път в къщи? — попита тя.

— Ще се помъча — отвърнах аз.

— Моля ти се — по лицето ѝ пробягнаха неспокойни светлинки. — Тоя път няма да го пуснем.

— Добре — отговорих аз, след като поразмислих. — Само че е безполезно, нищо няма да излезе.

Тя се обърна: светулките, описвайки орбити, летяха над нея като блуждаещо съзвездие и осветяваха пътя. Чух как тя тихо казва:

— Все пак да опитаме.

Други светулки ме изпратиха до моята стая. Легнах си и щом тежестта на тялото ми прекъсна електрическата верига, светулките угаснаха.

Полунощ. Ние с мама, разделени от безтегловния мрак, чакаме, всеки в своята стая. Леглото, тихо напявайки, започна да ме люлее. Натиснах прекъсвача: пеенето и люлеенето престанаха. Аз не исках да спя, съвсем не исках да спя.

Тая нощ с нищо не се отличаваше от множеството други паметни за нас нощи. Колко пъти сме лежали будни и изведнъж усещаме как прохладният въздух става горещ, как вятърът носи огън или виждахме как стените за миг се озаряват от ярко сияние. И ние знаехме, че в тая секунда над къщи минава неговата ракета. Неговата ракета летеше над къщата и дъбовете се превиваха от въздушния вихър. Аз лежах, широко отворил очи, и дишайки бързо-бързо, слушах маминия глас по радифона.

— Почувствува ли?

И аз отговарях:

— Да, да, това е той.

След като минеше над нашия град, малко градче, където никога не кацаха космически ракети, корабът на моя баща летеше по-нататък и ние лежахме още два часа, като си мислехме: „Сега баща ми се приземява в Спрингфилд, сега той е слязъл на асфалтовата пътечка, сега подписва книгата, сега е на въртолета, прелита над реката, над хълмовете, сега приземява вертолета на нашето летище Грин

Вилидж...“ Ето вече половината нощ отмина, а ние с мама, всеки в своето легло, все слушаме и слушаме. „Сега върви по Бел Стрит. Той винаги ходи пеш... не взема кола... сега минава парка, ъгъла Оукхърст, и сега...“

... Вдигнах глава от възглавницата. На улицата, все по-близо и по-близо, леки, бързи, нетърпеливи стъпки. Ето, свърнаха към къщи... нагоре по стъпалата на терасата... И ние двамата, мама и аз, се усмигнахме в прохладния мрак, дочувайки как долу, познала стопанина, се отваря външната врата, нещо тихичко говори, приветствува го и пак се затваря.

Три часа след това аз предпазливо, затаил дъх, завъртях блестящата дръжка на тяхната врата, промъкнах се в безбрежната като самия космос между планетите тъмнина и протегнах ръка към малкото черно сандъче, което стоеше до кревата на родителите ми, откъм краката. Тука е! И аз безшумно побягнах към стаята си, като си мислех: „Та той и без друго нищо няма да разкаже, той не иска аз да знам.“

И ето — от отвореното сандъче сияе черният костюм на космонавта — като черна мъглявина с редки проблясъци на далечни звезди. Аз стисках в парещите си ръце тъмната тъкан и вдъхвах ароматите на планетите: Марс — мирис на желязо, Венера — благоухание на зелен плющ, Меркурий — огън и сяра; долавях дъха на млечната Луна и твърдината на звездите. След това сложих костюма в центрофугата, която наскоро бях направил в училищната работилница, и я пуснах. Скоро в ретортата се утаи тънък слой пращец. Аз го сложих под окуляра на микроскопа.

Родителите ми безгрижно спяха, цялата къща спеше; автоматичните фурнаджии, механичните слуги и самоуправляващите се чистачи бяха потънали в своя електрически сън, а аз гледах, гледах блестящите частички метеорен пращец, кометни опашки и глина от далечния Юпитер. Самите те бяха като далечни светове и през тубуса на микроскопа аз се отправях в полет — милиарди километри, фантастични ускорения...

На разсъмване, уморен да пътешествувам и боейки се, че ще открият изчезването на костюма, аз отнесох сандъчето на мястото — в спалнята на моите родители.

След това заспах, но веднага се събудих от клаксона на някаква кола под прозореца. Бяха дошли от „Химическо чистене“ за костюма. „Добре че побързах“ — помислих си аз. Само след един час костюмът щеше да се върне обезличен, очистен от всички следи на пътешествието.

И аз отново заспах, а в джобчето на пижамата ми, точно над сърцето, лежеше стъкълцето с магическия пращец.

Когато слязох долу, баща ми седеше на масата и закусваше.

— Добре ли спа, Дуг? — посрещна ме той, сякаш през цялото време си е бил в къщи, сякаш не бе ходил за три месеца в Космоса.

— Добре — отговорих аз.

— Филийки ли?

Той натисна копчето и масата ми изпържи четири филийки хляб — зачервени и златисти.

Помня как баща ми работи тоя ден в градината; все копаше, копаше, сякаш търсеше нещо. Дългите мургави ръце се движеха стремително, посаждаха, утъпкваха, привързваха, окастриха, подрязваха; мургавото му лице непрекъснато беше обърнато към земята. Очите на баща ми гледаха това, с което бяха заети ръцете; те нито веднъж не погледнаха към небето или към мен, дори към мама. Само когато коленичехме до него, за да усетим през тъканта влагата на земята, да заровим пръстите си в черния хумус и да забравим за буйното синьо небе, той се оглеждаше наляво или надясно, към мама или към мене, и ласкаво ни намигаше, продължавайки да работи, като гледаше към земята, през цялото време към земята, и небето виждаше само неговия приведен гръб.

Вечерта ние седяхме в закритите люлки, те ни люлееха, облъхваха ни с вятър и ни пееха песни. Беше лято, луна, имаше лимонада, ние държахме в ръцете си студените чаши и баща ми четеше стереовестник, монтиран в специална шапка, който преобръщаше микространиците зад увеличителното стъкло, щом премигнеш три пъти. Баща ми пушеше цигари и ми разказваше как бил момче през 1997 година. Малко по-късно той както винаги ме попита:

— Защо не се разхождаш, защо не тичаш подир топката, Дуг?

Аз нищо не отвърнах, но мама каза:

— Той се разхожда, когато теб те няма в къщи.

Баща ми погледна към мен, след това, за първи път през този ден, към небето. Мама винаги го наблюдаваше, когато гледаше към звездите.

Първия ден и първата вечер след завръщането си той рядко гледаше към небето. Аз го виждах да работи усърдно в градината и лицето му сякаш се бе срасло със земята. На втория ден той вече по-често поглеждаше към звездите. През деня мама не се страхуваше толкова от небето; затова пък как ѝ се искаше да угаси вечерните звезди. Понякога дори ми се струваше, че мислено търси ключ да ги изключи, ала няма може да се намери... На третата вечер, случваше се, вече се каним да си лягаме, а баща ми все още се помайва на терасата и аз чувах как мама го вика — така тя ме викаше вкъщи от улицата. И въздъхвайки, баща ми включваше фотоелектрическия катинар. А на следващата заран, на закуска, аз поглеждах надолу и откривах в краката му черното сандъче; мама още спеше.

— Е, Дуг, довиждане — казваше той, като ми стискаше ръката.

— След три месеца ли?

— Точно.

И той тръгваше по улицата, не сядаше нито във вертолет, нито в такси, нито в автобус, а просто вървеше пеш, като носеше летателния си костюм в чанта под мишница — да не се забелязва. Той не искаше хората да казват, че се е възгордял, като е станал космонавт.

Един час по-късно мама слизаше да закуси и изяждаше всичко на всичко една филийка изпържен хляб.

Но днес си беше днес, първата вечер, и той почти съвсем не гледаше към звездите.

— Да идем на телевизионния карнавал — предложих аз.

— Чудесно — рече баща ми.

Мама ми се усмихна.

И ние побързахме да вземем въртолета за града и поведохме баща ми покрай безбройните екрани, за да бъде с нас неговата глава, неговото лице, за да не гледа никъде другаде.

На смешното се смеехме, на сериозното гледахме сериозно, а аз все си мислех: „Баща ми лети на Сатурн, на Нептун, на Плутон, но никога не ми носи подаръци. Другите момчета, на които бащите им пътешествуват из Космоса, показват на другарите си късчета руда от Калисто, парчета черни метеорити, син пясък. А пък аз трябва да

вземам от тях образци за колекцията си — пясък от Меркурий, марсиански камъни, които пълнят стаята ми, но за които баща ми никога не иска да говори.“

Случваше се — помня — той донасяше нещо на мама. Веднъж посади в двора слънчогледи от Марс, но месец след като замина в нов полет, когато цветята пораснаха, един ден мама изтича на двора и всичките ги изпоряза.

Ние стояхме пред стереоскопичния екран и аз изведнъж, без да се замислям, зададох на баща си въпроса, с който винаги се обръщах към него:

— Кажи ми как е там, в Космоса?

Мама ме стрелна с изплашен поглед. Късно.

Половин минута баща ми стоя мълчаливо, търсейки отговор, сетне сви рамене:

— Там... това е най-хубавото от всичко най-хубаво в живота...

— Той се сепна. — Всъщност нищо особено. Просто съм свикнал. На теб не би ти харесало. — Той ме погледна изпитателно.

— Но ти винаги летиш отново.

— Навик.

— А къде ще полетиш сега?

— Още не съм решил. Трябва да помисля.

Той винаги обмисляше. В ония дни имаше малко космонавти и той сам можеше да си избира как, къде и кога да лети. Вечерта на третия ден след неговото завръщане можехте да го видите как си избира звезда.

— Да тръгваме — рече мама, — време е да се прибираме.

Още не беше късно и в къщи помолих баща си да облече космонавтската униформа. Не би трябвало да го моля, за да не огорчавам мама, но нищо не можех да направя със себе си. Продължавах да го моля, макар че той винаги ми отказваше. Аз никога не го бях виждал в униформа. Най-сетне той каза:

— Е, добре.

Ние чакахме в гостната, докато той се изкачи горе по въздушната шахта. Мама тъжно ме гледаше, сякаш не вярваше, че собственият ѝ син може така да постъпи с нея. Аз отвърнах поглед.

— Прости ми — казах аз.

— Ти никак не ми помагаш — произнесе тя. — Никак.

След един миг във въздушната шахта се чу шум.

— Ето ме и мен — тихо рече баща ми.

Ние го видяхме в униформа.

Костюмът беше черен, с искрящи отблясъци. Сребърни копчета, сребърни лампаси до токовете на черните обуца. Сякаш целият — и тялото, и ръцете, и краката — бе изваян от черна мъглявина, през която просветват мъждукащи звездички. Костюмът бе прилепнал към тялото, както ръкавица прилепва към дълга, гъвкава ръка; от него се носеше мирис на прохладен въздух, на метал, на Космос. Долавяше се дъх на огън и време.

Баща ми стоеше сред стаята и се усмихваше смутено.

— Обърни се — рече мама!

Очите й, отправени към него, гледаха нейде далече, далече.

Когато баща ми беше в Космоса, тя съвсем не говореше за него. Всъщност тя изобщо не говореше за нищо друго освен за времето, за моя врат — че не било зле да го измия, — или за безсънието си. Веднъж се оплака, че нощта била много светла.

— Та нали тази седмица нощите са безлунни?

— А звездите? — отвърна тя.

Отидох в магазина и й купих нови жалози, по-тъмни, по-зелени. През нощта, легнал в леглото, аз чувах как тя ги спуска, старателно закривайки прозореца. Дълъг шумолящ звук.

Веднъж се бях наканил да окося тревата.

— Недей — мама стоеше до вратата. — Прибери косачката на мястото.

Така си растеше у нас тревата по три месеца, без да я косим. Баща ми я окосяваше, когато се връщаше от рейс.

Тя изобщо не ми разрешаваше нищо да правя — да поправам например машината, която приготвя закуска, или пък механическия четец. Тя всичко събираше, както събират за празник. И после виждах как баща ми чука или запоява, усмихвайки се, и мама щастливо го гледа и се усмихва.

Да, когато го нямаше, тя почти не говореше за него. На свой ред баща ми никога не се мъчеше да се свърже с нас, да хвърли мост през милионите километри.

Веднъж той ми каза:

— Майка ти се държи с мен като че изобщо ме няма — сякаш съм невидим.

Аз самият забелязах това. Тя гледаше край него, ръцете му, страните му, само не и очите. Или ако погледнеше в очите му, то сякаш през някаква пелена, като звяр, който заспива. Тя казваше „да“ там, където трябваше, усмихваше се — всичко със закъснение от половин секунда.

— Сякаш аз не съществувам за нея — рече баща ми.

А на следващия ден тя отново беше с нас и той за нея съществуваше; те се хващаха за ръка и отиваха да се поразходят около къщата или се отправяха на езда, и мамините коси се развяваха като на момиче; тя изключваше всички механизми в кухнята и сама му печеше чудесни банички, торти и сладкиши, жадно го гледаше в очите, усмихваше се с истинската си усмивка. А към края на такъв ден, когато той съществуваше за нея, тя непременно плачеше. И баща ми стоеше объркан, гледаше наоколо, като че търсеше отговор, ала никога не намираше.

... Баща ми бавно се обърна, като показваше костюма.

— Обърни се още веднъж рече мама.

На следващата сутрин баща ми дотича в къщи с цял куп билети. Розовите билети — за Калифорнийската ракета, сините — за Мексиканската авиолиния.

— По-живо! — възкликна той. — Ще си купим дрехи за път, след това ще ги изгорим. Ето — на обед излитаме за Лос-Анжелос, в два часа — с вертолет до Санта-Барбара, ще пренощуваме и в девет сутринта — със самолет до Енсенада!

И ние се отправихме за Калифорния. Ден и половина пътешествувахме по тихоокеанското крайбрежие, докато не се установихме на пясъчния плаж на Малибу.

През цялото време баща ми се вслушваше в звуците, пееше или жадно разглеждаше всичко наоколо, като се вкопчваше във впечатленията, сякаш светът бе голяма центрофуга, която се въртеше толкова бързо, че всеки миг можеше да го откъсне от нас.

Тоя ден мама остана в хотела. Баща ми дълго лежа до мен на пясъка под палещите лъчи на слънцето.

— Ух — въздъхна той, — благодат...

Затворил очи, той лежеше на гръб и пиеше слънце.

— Ето какво не достига — рече той.

Той, разбира се, искаше да каже „на ракетата“. Но баща ми избягваше да споменава за своята ракета и не обичаше да говори за всичко онова, което го няма на ракетата. Откъде ще има на ракетата солен вятър? Или синьо небе? Или ласкаво слънце? Или домашния обед на мама? И нима на ракетата ще поговориш със своя четиринадесетгодишен син?

— Хайде да поприказваме — произнесе той най-сетне.

И аз знаех, че сега ние двамата ще говорим, ще говорим — цели три часа, както беше прието при нас. Чак до вечерта ще се изтягаме на слънцето и ще бърбим полугласно за моето учене, за това, колко високо мога да скоча, бързо да плавам...

Баща ми ме слушаше, кимаше, усмихваше се, одобрително ме потупваше по бузата. Ние говорехме. Не за ракетата и не за Космоса — ние говорехме за Мексико, където веднъж пътешествувахме с един стар автомобил, за пеперудите, които ловяхме в зелените ярки джунгли; това беше по пладне, стотици пеперуди бяха облепили нашия радиатор и веднага загиваха, пърхайки със сини и розови крилца, потрепервайки в конвулсии — красиво и тъжно зрелище. Ние говорехме за всичко друго, само не и за това, за което аз исках. И баща ми ме слушаше. Той слушаше така, сякаш жадуваше да се насити със звуците, които ловеше неговият слух. Той слушаше вятъра, диханието на океана и моя глас съсредоточено, с напрегнато внимание, което сякаш отсяваше физическите тела и оставяше само звуците. Той затваряше очи, за да слуша по-добре. И аз си спомнях как слуша бръмченето на машините, когато сам коси тревата, вместо да включи програмното управление, виждах как вдъхва мириса на окосената трева, когато тя изригва към него като зелен фонтан.

— Дуг — каза той към пет часа; ние току-що си бяхме прибрали кърпите и бяхме тръгнали покрай прибоа към хотела, — обеща ми едно нещо.

— Какво?

— Никога да не ставаш космонавт.

Аз се спрях.

— Говоря сериозно — продължаваше той. — Защото там винаги ще те тегли насам, а пък тук — нататък. Така че по-добре е да не започваш. За да не се встрастиш:

— Но...

— Ти не знаеш какво е това. Всеки път, когато съм там, си казвам: „Само да се върна на Земята — ще остана завинаги, никога повече няма да полетя.“ И въпреки това отново летя, и сигурно винаги ще бъде така.

— Аз отдавна вече искам да стана космонавт — казах аз.

Той не чуваше моите думи.

— Аз се опитвам да принудя себе си да остана. Когато в събота се върнах в къщи, твърдо бях решил да направя всичко, да се заставя да остана.

Спомних си как той облян в пот се трудеше в градината, спомних си как летяхме, как той непрекъснато беше увлечен от нещо, в нещо се вслушваше. И, разбира се, всичко това правеше, за да убеди себе си, че морето, градовете, земята, неговото родно семейство — ето единственото реално и ценно нещо в живота. И аз знаех какво ще прави баща ми днес през нощта: ще седи на терасата и ще гледа елмазения наниз на Орион.

— Обещай ми, че няма да станеш такъв, какъвто съм аз — помоли той.

Аз се позабавих.

— Добре — отговорих.

Той ми стисна ръката.

— Умник — рече той.

Обедът беше чудесен. Още щом се върнахме в къщи, мама отиде в кухнята и се зае да готви; занимаваше се с тестото и корите, тракаше с тенджерите и тави. И ето че на масата се появи огромна пуйка, подправена със сос от боровинки, грах, варена тиква.

— Да не би днес да е празник? — учуди се баща ми.

— В Деня на благодарността ти няма да си бъдеш в къщи.

— Значи ето какво било.

Той вдъхваше аромата. Вдигаше похлупака на съдините и се навеждаше така, че благоуханната пара да го милва по загорялото лице. И всеки път казваше: „А-ах...“ След това погледна стаята, ръцете си. Обгърна с поглед картините по стените, столовете, масата, мене, мама. Най-сетне се изкашля: разбрах, че се беше решил.

— Лили!

— Да? — Мама го гледаше през масата, която в ръцете ѝ се бе превърнала в чудесен сребърен капан, вълшебен вир от застройки, в който тя се надяваше — нейният мъж, също както доисторическият звяр в асфалтовото езеро, съвсем ще затъне и ще остане завинаги, ограден от птичи костички.

В очите ѝ играеха искрици.

— Лили — рече баща ми.

„Е, хайде, хайде — нетърпеливо си мислех, — хайде, говори, по-скоро кажи, че тоя път ще си останеш в къщи завинаги и никога повече няма да отлитащ, кажи!“

В същия миг тишината се разкъса от пронизителното бръмчене на прелитащ вертолет и стъклото на прозореца се откликна с кристален звън. Баща ми погледна през прозореца.

Ето ги сините вечерни звезди, а на изток се издига червеният Марс.

Цяла минута баща ми гледа към Марс. След това, без да поглежда, протегна ръка към мястото, където седях аз.

— Може ли малко грах? — помоли той.

— Извинявайте — рече мама — съвсем съм забравила хляба.

И тя изтича към кухнята.

— Хлябът е на масата — извиках аз след нея.

Баща ми започна да яде, като се мъчеше да не гледа към мен.

* * *

Тая нощ не можех да заспя. Скоро след полунощ слязох долу. Лунната светлина сякаш бе покрила всички покриви с ледена корица, блещукащата роса бе превърнала тревата в снежно поле. Аз стоях на прага само по пижама, гален от топлия нощен ветреца. Изведнъж забелязах, че баща ми е тук, на терасата. Той седеше на механичната люлка и бавно се люлееше. Видях тъмния му профил, обърнат към небето; той следеше движението на звездите. Очите му бяха като опушени кристали, във всяко се отразяваше по една луна.

Аз излязох и седнах до него.

Ние се люлеехме заедно.

Най-сетне аз попитах:

— А в Космоса има ли смъртни опасности?

— Милион.

— Кажы някои от тях.

— Сблъскване с метеор, от ракетата излиза всичкият въздух. Или ако те повлече комета. Сблъскване. Задушаване. Взрив. Центробежни сили. Свръхускорение. Горещина. Студ. Слънце, Луна, звезди, планети, астероиди, планетоиди, радиация...

— Загиналите изгарят ли ги?

— Къде можеш ги намери!

— А къде изчезва човекът?

— Отлита на милиарди километри. Такива ракети се наричат блуждаещи ковчези. Ти ставаш метеор или планетоид, който вечно лети в Космоса.

Аз замълчах.

— Затова пък — каза той след малко — смъртта в Космоса е бърза. Раз — и край. Никакви страдания. Най-често човек изобщо нищо не усеща.

Отидохме да спим.

* * *

Настъпи утрото.

Баща ми стоеше на вратата и слушаше как в златната клетка пее жълто канарче.

— И така — решено — рече той. — Щом се върна следващия път — вече завинаги, повече никъде няма да летя.

— Татко! — възкликнах аз.

— Кажы и на майка си, като стане.

— Сериозно ли?

Той кимна.

— Довиждане след три месеца.

И той закричи по улицата, стиснал под мишница черната униформа, и подсвирвайки, поглеждаше високите зелени дървета. Както вървеше, откъсна една глогинка, подхвърли я високо във въздуха и потъна в прозрачните утринни сенки...

* * *

Няколко часа по-късно аз започнах разговор с мама — искаше ми се нещо да си изясня.

— Татко казва, че понякога се държиш така, сякаш не го виждаш, не го чуваш — рекох аз.

Тя всичко ми обясни.

— Преди десет години, когато той за първи път отлетя в Космоса, аз си казах: „Той е мъртъв. Или все едно че е мъртъв. Мисли за него като за мъртъв...“ И когато той три или четири пъти в годината се връща в къщи, то това изобщо не е той, а просто приятен спомен или сън. Ако споменът или сънят се прекъсне; съвсем не е така тежко. Затова повечето от времето аз си мисля за него като за мъртъв...

— Но нали понякога се случва...

— Случва се, но аз нищо не мога да направя със себе си. Аз пека пирожки и се държа с него като с жив и ми е мъчно. Не, по-добре е да смятам, че е заминал преди десет години и няма никога да го видя. Тогава не е така тежко.

— А нима не ти е казал, че следващия път ще остане завинаги?

Тя бавно поклати глава.

— Не, той е умрял. Аз съм уверена в това.

— Той ще се върне жив — казах аз.

— Педи десет години — продължаваше мама — аз си помислих: какво ще стане, ако той загине на Венера? Тогава ние вече няма да можем да гледаме Венера. Ами ако на Марс? Ние няма да можем да виждаме Марс. Още щом заблести на небето като ярка звезда, веднага ще ни се иска да си влезем в къщи и да затворим вратата. Ами ако загине на Юпитер, на Сатурн, на Нептун? В нощите, когато изгряват тия планети, ние ще ненавиждаме звездното небе.

— Защо пък? — рекох аз.

* * *

Съобщението дойде на следващия ден.

Раздавачът ми го връчи и аз го прочетох, застанал на терасата. Слънцето залязваше. Мама стоеше на вратата и гледаше как сгъвам листчето и го скривам в джоба си.

— Мамо! — заговорих аз.

— Не ми го казвай — рече тя — и без теб го зная.

Тя не плачеше.

Не, него не го уби Марс, нито Венера, нито Юпитер, нито Сатурн. Ние не биваше да се страхуваме, че ще си спомняме за него винаги, щом във вечерното небе пламне Юпитер или Сатурн, или Марс.

Работата стоеше другояче.

Неговият кораб падна на Слънцето.

Слънцето — огромно, пламтящо, безпощадно, което всеки ден свети от небето и от което няма къде да се скриеш.

След смъртта на баща ми мама дълго спеше през деня и до вечерта не излизаше. Ние закусвахме в полунощ, обядвахме в три часа през нощта, вечеряхме в шест часа сутринта, когато цареше студен полумрак. Ние отивахме на театър за през цялата нощ и си лягахме да спим на разсъмване.

След това още дълго излизахме да се разхождаме само в дъждовните дни, когато нямаше слънце.

Разказът е публикуван в списание „Космос“, брой 3 от 1969 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.